

Preek over Lucas 24,8 en 9 (Pasen): Christus is een Man van zijn Woord!

Voorzang: Psalm 118, 8 en 9

Votum en Groet

Zingen: Opwekking 226

Kinderlied 57

Declamatie door Talitha Brink

Zingen: Opwekking 44

Gebed voor de opening van het Woord

Zingen: Opwekking 32

Schriftlezing uit het Oude Testament: Jesaja 46

Zingen: Psalm 135, 3. 8 en 10

Schriftlezing uit het Nieuwe Testament: Lucas 24,1-11

Zingen: Gezang 80, 1. 4 en 5

Verkondiging

Zingen: Gezang 156 (A.F. Troost, Zingende gezegend; mel. Gez. 481)

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Regels voor het nieuwe leven

Zingen: Opwekking 174 (Juicht, want Jezus is Heer...)

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Vorig jaar, meen ik, overleed een bisschop van de Oosters-Orthodoxe kerk.

Met veel pracht en praal werd de man naar zijn laatste rustplaats gebracht.

Met een ritueel dat, mij in elk geval, heel bizar aandeed.

De man werd niet in een kist naar het kerkhof gebracht.

Maar in vol ornaat zittend op zijn stoel.

Het journaal deed er uitgebreid verslag van.

Het had iets heel afstotends, moet ik zeggen.

Nog absurder is het verhaal dat verteld wordt over een Spaanse ridder – El Cid.

Hij leefde zo'n duizend jaar geleden in Spanje.

Dat had toen nogal te lijden onder aanvallen van de Moren.

Maar dank zij de inzet van El Cid weerstond Spanje de druk van deze vijand.

Totdat El Cid stierf.

Toen waren de Spaanse strijders ten einde raad.

Maar volgens de legende kwamen de Spaanse soldaten toen op een lumineus idee.

Tenminste, dat vonden zij zelf.

Zij trokken hun leider zijn complete wapenrusting aan.

Ze bonden een zwaard in zijn hand.

En ze zetten zijn dode lichaam op zijn paard.

En zo, met het lijk van El Cid in het voorste gelid, gingen ze op de vijand af.

Maar die traptten er niet in.

In no time was het Spaanse leger verslagen.

Er zijn er die beweren dat dit de truc van de christelijke kerk is geweest.

Een dode leider, in volle wapenrusting, zwaard in zijn hand, op zijn paard getild.

Mattheus vertelt dat de Joodse leiders zo'n praatje rond lieten strooien.

Toen de soldaten hen kwamen vertellen over de opstanding van Christus.

Vertel maar dat de discipelen zijn lichaam gestolen hebben terwijl jullie sliepen.

Vanaf het eerste begin is dat de uitleg geweest van het lege graf.

De discipelen hebben de opstanding van hun Heer in scène gezet.

Zie je wel, het graf is leeg, hoor!

Dat komt omdat onze Heer is opgestaan.

Een dood lichaam in een harnas gehesen, zwaard in de hand, op een paard getild.

Lieve mensen, wat een absurde verklaring van het opstandingsevangelie!

Als dit de truc was van de leerlingen, hadden de evangelisten er dan zo over verteld?

Luister naar de feiten, zoals we ze vanmorgen nog hoorden.

Let in de eerste plaats op het echte verdriet van Jezus' vrienden.
Hoe ontmoedigd ze zijn na de dood van hun Meester.
Alleen de vrouwen zijn dapper genoeg om en public over hem te rouwen.
De mannen sluiten zich op uit angst voor de soldaten van de stadhouder.
Straks zijn zij misschien aan de beurt te worden opgepakt en te worden gekruisigd.
Zij laten zich voorlopig niet meer zien.

Ze zijn volkomen uit het veld geslagen door de omwentelingen in de laatste dagen.
Nog maar een week geleden – een week! – kwam Jezus als koning Jeruzalem binnen.
Tallozen hadden Hem verwelkomd als de gezegende in de Naam van de Heer.
Vijf dagen later hing Hij als een crimineel aan het kruis.
Uitgejouwd en weggehoond door diezelfde menigte.
Onvoorstelbaar!
Straks zullen twee van hen op weg naar Emmaüs tegen Jezus zeggen:
Wij leefden in de hoop dat Hij het was die Israël zou bevrijden.
Die hoop is totaal onverwacht en radicaal de bodem ingeslagen.

En deze compleet gedesillusioneerde mensen voeren binnen drie dagen plan B uit?
Zetten eventjes bij een zwaar bewaakt graf een opstandingsscène in elkaar?
Als er iets ongeloofwaardig is, dan is het dát toch?

Zo echt als het verdriet van de leerlingen,
zo echt is ook hun verbazing over het verhaal van de vrouwen.
Enkele vrouwen willen Jezus de laatste eer bewijzen.
Ja, ja – de láátste eer!
Ze gaan naar het graf met kruiden en zalfolie.
Aangekomen in de graftuin zien ze dat de steen is weggerold.
Nauwelijks bekomen van verbazing ontmoeten ze twee stralende verschijningen.
En deze mannen stellen hen de meest ontstellende vraag in de geschiedenis:
Waarom zoekt u de levende onder de doden?

Wat een vraag!
Hun mond valt open!
Waarom zoeken wij...
Horen wij het goed?
De levende?
Waar gaat dit over?
Hebben ze niet met eigen ogen gezien dat Jezus stierf.
Hebben ze er niet bovenop gestaan dat Hij dood in het graf is gelegd?
Is het dan niet logisch dat ze naar dit zelfde graf gekomen zijn?
Dat ze hier herinneringen willen ophalen aan betere tijden?
Zoete herinneringen aan al die uren dat Hij bij hen was en tot hen sprak?

Maar luister!
Ook die mannen in stralende gewaden spreekt over herinneringen.
Het is alsof zij zeggen willen: *Zeker, vrouwen, dat is heel goed.*
Denk maar veel terug aan wat Jezus allemaal gezegd heeft.
Dat kun je nooit teveel doen.
Maar vergeet dan ook niet één van zijn woorden.

Begin je dan eens te herinneren wat Jezus zei toen jullie nog samen in Galilea waren.
Weet je niet meer dat Hij toen sprak over zijn arrestatie in Jeruzalem?
Dat Hij aan de stadhouder zou worden uitgeleverd om gekruisigd te worden?
Maar dat Hij ook gezegd heeft dat Hij op de derde dag weer op zou staan uit de dood?
Weet je dat niet meer?

Je kunt het toch niet vergeten zijn.
Want Hij heeft het meer dan eens gezegd.
Jullie hadden nooit gedacht dat de Meester aan het kruis zou sterven.
Maar het is toch gebeurd.

Precies zoals Hij gezegd heeft.

En nú denken jullie er niet aan dat Hij op de derde dag na zijn dood weer op zou staan.

Maar ook dát is toch echt gebeurd.

Precies zoals Hij gezegd heeft.

Jezus, jullie Meester, is een Man van zijn Woord.

Terwijl de engel spreekt trekt in de hoofden van de vrouwen de mist op.

Alsof ze Jezus' eigen stem horen zoals Hij in Galilea tot hen gesproken heeft.

Over zijn dood!

Maar ook – jazeker – ook over zijn opstanding.

Ze hadden er niets van gesnapt, toen.

Maar nu dringt het langzaam door.

Jezus lééft!

Jezus lééft!

O ja, ze geloven wat de engel zegt.

Want ze herkennen zijn woorden als Jezus' eigen woorden.

En dát geeft de doorslag.

Want Jezus is een Man van zijn Woord.

Hij heeft het inderdaad zélf gezegd.

Maar wat doen ze hier dan nog bij het graf!

Inderdaad, wat zoeken ze daar eigenlijk nog?

Kom mee!

We gaan het de anderen vertellen! roept er één.

En daar gaan ze, opgewonden en blij.

In Jeruzalem hollen ze van huis naar huis.

Ze kunnen bijna niet wachten tot de deuren opengaan.

En zodra ze binnen zijn barsten ze los.

We zijn vanmorgen bij het graf geweest.

Maar het graf is leeg.

Jezus is er niet meer.

Hij is opgestaan.

De Heer is echt opgestaan uit de dood.

Hij lééft!

Zoals Hij zelf gezegd heeft!

En ja, dan eindigt het verhaal van Lucas toch een beetje verdrietig.

Want de vrouwen worden niet geloofd.

Kletspraat! zeggen de leerlingen.

Die vrouwen hebben met hun verdriet elkaar de kop gek gemaakt.

En nou komen ze met zo'n onzinverhaal aan.

Maar daar staat het hoofd van de discipelen helemaal niet naar.

En zo dreigt de blijdschap van het Paasfeest in de kiem te worden gesmoord.

Het wordt ons in de Bijbel eerlijk verteld.

Als het aan de leerlingen gelegen had was het verhaal van Pasen nooit verteld.

Er is helemaal niets van een poging het gezicht van de beweging rond Jezus te redden.

Een lijk op een paard, in volle wapenrusting, zwaard in de hand!

Nee, wat de leerlingen betreft was de zaak volkomen doodgebloed.

Gelukkig is dat dankzij Christus zelf niet gebeurd.

Hij heeft bewezen dat de vrouwen gelijk hadden.

Hij heeft zichzelf meer dan eens laten zien.

Toch is het goed dat we van het ongeloof van de apostelen weten.

Nota bene de apostelen!

Door Jezus zelf aangewezen om overal en aan iedereen van de Heiland te vertellen.

Die apostelen hebben eerst zelf het verhaal van de opstanding niet eens geloofd.
Het is heel goed van Lucas dat hij dat eerlijk verteld heeft.

Het is alsof Lucas zeggen wil:
Geloof maar niet dat de apostelen de opstanding zelf verzonnen hebben, hoor!
Geen sprake van!
Ze geloofden het eerst zelf niet eens.
Ze vonden het een absurd verhaal.
Ze moesten door Jezus zelf overtuigd worden dat de vrouwen echt gelijk hadden.

Overtuigd door Jezus zelf.
Door de levende Jezus!
Die dood gewéést is, maar Hij leeft!
Ja, hoe was het toch mogelijk dat Jezus' volgelingen de Levende zochten bij de doden?

Wat denken we toch altijd weer klein van onze God.
Wat meten we Hem vaak met menselijke maat.
Als wij geen uitzicht meer zien, dan ís er voor ons gevoel vaak ook geen uitzicht meer.
Als wíj niet verder kunnen, dan denken we vaak dat wérkelijk het einde is bereikt.
In ons persoonlijk leven of in de geschiedenis van de wereld.

En we gedragen ons dan ook zo.
Ja, we weten in theorie van Gods almacht.
Maar hoe vaak leven we alsof de dood in al zijn gedaanten ons en onze wereld nog in zijn ijzeren greep houdt?

Maar Pasen heeft eens en voorgoed duidelijk gemaakt: we hebben een Heer die leeft!
Wat zou ooit zijne macht beperken?
Geen leven en geen periode in de geschiedenis is uitzichtloos.
Want God komt nooit aan het eind van zijn Latijn.
Hoe kunnen we Hem, de Levende, ooit rangschikken onder de doden?
Onder machten die ons, als het er op aan komt, altijd bitter teleurstellen?

Ik moet denken aan een prachtig joods verhaal.
Het is al heel oud.
Het is niet onmogelijk dat het al in de tijd van Jezus bekend was.
En misschien heeft Lucas het ook wel eens gehoord of gelezen.
Het is een verhaal over Mozes en Aäron.

Mozes en Aäron gaan in opdracht van God naar de Farao van Egypte.
En ze zeggen tot Farao:
Zo zegt Jahwe, de God van Israël: laat mijn volk gaan!
Tot zover lijkt het op het bijbelse verhaal.

Maar in dat Joodse verhaal zegt Farao tegen Mozes en Aäron zegt:
Blijf hier even op me wachten.
Want ik wil even in mijn boeken nakijken wie jullie God eigenlijk is.

De Farao weg.
Even naar z'n studeerkamer denk ik.
En daar speurt hij ijverig in een dik boek waar alle volkeren in staan mét hun goden. En je ziet hem a.h.w. de ene blad-
zij na de andere omslaan.
Al mompelend: *Ammon heeft Milkom als god.*
De Filistijnen hebben Dagon.
In Kanaän dienen ze Baäl en Astarte.
Moab vereert Kamos.
Maar hoe hij ook zoekt, nergens komt hij de God van Israël tegen.

Hij weer terug naar Mozes en Aäron.
Sorry, dat het een poosje duurde.
Maar ik heb in mijn bibliotheek overal naar jullie God gezocht.

*Maar ik heb Hem nergens kunnen vinden.
Wel Dagon en Milkom en Kamos en zo.
Maar jullie God kwam ik niet tegen.*

Dan zegt Mozes tegen de Farao: *Wat ben je ook een domoor!
Wie zoekt nou de Levende bij de doden!
Onze God is een levende God.
Maar al die andere die je noemt – die zijn toch dood!
Maar onze God is een levende God en een eeuwige koning.*

Is dat geen prachtig verhaal?
Hoe vaak heeft onze God al niet zijn bevrijdende macht bewezen.
Ik denk aan wat we vanmorgen bij de profeet Jesaja lazen.
Gods eigen woorden:

*Denk terug aan alles wat eertijds is gebeurd.
Ik ben God, er is geen ander.
Ik ben God, niemand is aan Mij gelijk.
Die in het begin al het einde aankondigde
en lang tevoren wat nog gebeuren moest.
Die zegt: 'Wat Ik besluit, wordt van kracht,
en alles wat Ik wil, breng Ik ten uitvoer.*

Wat de engel tot de vrouwen zei, zeg ik vanmorgen tot u:
Herinnert u wat deze God gesproken heeft – al zijn beloften, al zijn voorzeggingen.
Herinnert u wat deze God gesproken vanuit de hemel.
Herinnert u wat deze God gesproken heeft bij monde van zijn Zoon op aarde.

Hoe ongelooflijk het ook klonk, Hij heeft het doen komen.
Telkens weer!
Hij leidde Israël uit de macht van de Farao.
Hij bracht de Joden terug uit ballingschap.
Hij wekte Christus op uit het graf.
Hij stortte zijn Geest uit.
Hij zei dat er wereldwijd een volk van Hem zou ontstaan – zijn kerk.
Hij heeft het van tevoren allemaal aangekondigd.
Hij heeft het ook uitgevoerd.
Precies zoals Hij gezegd heeft.
Een God van zijn Woord.

De Heer is werkelijk opgestaan.
Nu vangt het nieuwe leven aan.
Dat leven dat niet meer stuk te krijgen is.
Niemand kan God tegenhouden om uw leven en het mijne als nieuw te maken.
Niemand kan God tegenhouden om een schitterend nieuwe aarde te scheppen.

Kletspraat?

Laat ik dan eindigen met het verhaal van wat eens in Rusland gebeurd moet zijn.
Het is een verhaal uit de tijd dat de communisten daar nog de baas waren.
Eén of andere communistische bobo zeurde een grote menigte twee uur lang aan het hoofd hoe belachelijk het was om
in de opstanding te geloven.
Dat kón toch helemaal niet!
Zo'n sprookje was goed voor oude vrouwtjes en onnozele kinderen.
Maar een weldenkend mens geloofde daar toch zeker niet in.

Twee uur lang praatte hij zo op de menigte in.
Daarna mocht ook een priester van de kerk iets zeggen.
Daar kreeg hij twee minuten voor.
In de stilte die toen viel sprak deze priester alleen maar twee woorden.

Twee woorden uit de gebruikelijke Russisch-Orthodoxe liturgie voor Pasen:

Christus woskresse!

Christus is opgestaan.

En onmiddellijk gaf de menigte het even gebruikelijke antwoord.

Maar toen extra jubelend: *Ja, Hij is waarlijk opgestaan. Halleluja!*

Prachtig!

Want, gemeente, tegen ongeloof valt toch niet te redeneren.

Daartegen kun je alleen maar je geloof belijden.

Of zingen:

U zij de glorie, opgestane Heer.

U zij de victorie, nu en immermeer.

16-04-2006

AMEN.

